

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 34.

V Ljubljani, v sobota 12. februarja 1887.

Letnik XV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 10. februarja.

Jezikovni odsek

je predvčeranjem obravnaval Scharschmidov predlog. Prvi je govoril dr. Poklukar ter omenjal, da je sicer Scharschmidov predlog glavni predmet obravnave, da se hoče pa vendar tudi ozirati na Plenerjev predlog, ki je s prvim v tesni zvezi in se ne dá dvomiti, da se Pražakov ukaz naslanja na čisto postavno podlago in izvršuje le zakon, ne da bi se smeli Nemci zastran svoje narodnosti vznemirjati. Človeku, ki iz daljave opazuje boj med strankami na Českem, nikakor ne gré v glavo, kako da bi bila nemška narodnost žaljena po ukazu, ki velevala, da naj se v českem jeziku sodnijam izročene tožbe in vloge tudi pri višji deželni sodnji obravnavajo česki. Nemci jako krivo sodijo, ako mislijo, da se njihovega jeziku krivica godi, ako se v slučajih, kjer se je čisto neopravičeno vrival, na njegovo mesto v smislu temeljnih državnih zakonov postavi drugi opravičeni jezik. Ne dá se tajiti, da novi ukaz jako pospešuje razsodstvo in justično upravo in da se prihranjuje mnogo časa in stroškov. Govoril je z nekim članom Praške višje sodnije, ki mu je zatrjeval, da se ukaz ne izvršuje samo brez zaprek in z lahkoma, ampak da je tudi tolikanj pospešil poslovanje, da koncem preteklega leta ni bilo skoraj nobenih zastankov. Glavna napaka Scharschmidovega predloga je pa ta, da se nameravana izvršitev § 19. ne ozira na določbe § 19., ampak da prav za prav odstranjuje ta paragraf. To potrjuje že naslov nasvetovanega zakona, v katerem se govori o vtrjenji nemškega jezika kot državnega jezika, to potrjujejo posamezne določbe, ki v očitnem nasprotju s § 19. nemškemu jeziku prisvojujejo posebne pravice, ktere se z narodno ravnopravnostjo nikakor ne strinjajo. Ta predlog pa tudi nemškemu jeziku slabo vstreza, ker zbujajo upiranje vseh drugih narodnosti in s tem dejansko škodo dela nemškemu jeziku. Šolske raz-

mere na Kranjskem, kjer se nemški jezik v slovenskih paralelkah na srednjih šolah podučuje brez sile, pričajo in nedavno ogledovanje Ljubljanske gimnazije po nekem ministerskem sovetniku jasno potrjuje, da je učni uspeh gledé nemškega jezika v slovenskih paralelkah večji, kakor v nemških razredih. Dasiravno pa je prepričan, da so načela Scharschmidovega predloga čisto napačna, in da se na njegovi podlagi pravična postava ne dá doseči, vendar ne bode glasoval za prestop na dnevni red, ker misli, da je vprašanje, ki se ima rešiti, za Avstrijo tako važno in pomenljivo, da se mora njegova rešitev poskušati tudi v slučaju, ko ni ravno verjetna. Tudi z ozirom na nevarne politične okoliščine bode glasoval za Clamov predlog v nadi, da bode morda vendar-le omogočil rešitev tega vprašanja na edino pravi podlagi § 19.

Za njim sta govorila levičarja Wurmbrand in Magg, ki je zlasti napadal Pražakov ukaz, dalje Bendel, Plener in Foregger. Vpisani so pa še naslednji govorniki: Rieger, Klaič, Clam-Martinic, Ohrimovič, Zeithammer, Lienbacher, izmed levičarjev pa Weitlof, Chlumecy in Rus. Kakor je bilo posneti iz dosedanjih govorov, levičarji mislijo menda na to, da bodo pri splošnji obravnavi v zbornici državnemu zboru obrnili hrbet in se podali domú, ako večina zavrže Scharschmidov predlog. Kakor se danes iz Gradca poroča, se nemški klub ruši in se bode večina njegova združila z avstrijsko-nemškim klubom, da bode soglasno ravnanje tem lažje mogoče; protisemiti pa bodo neki osnovali lastno zvezo in Pernerstorfer če celó pričeti novo socijalistično stranko v zbornici in ostati samec, dokler ne dojde kaj več somiselnih tovarišev.

Hranilnični odsek

imel je včeraj prvo sejo, v kateri je stavil poslanec Vošnjak predlog, da naj se za hranilnice, ki so bile vsled posebnega vladnega dovoljenja ustanovljene pred l. 1844, osnuje poseben zakon, po katerem bi oskrbovanje takih hranilnic prešlo v last deželnih zastopov. Ta predlog je bil soglasno odobran od

obeh strank, izvzemši liberalnega tirolskega poslanca Angererja, vendar se pa drugega ni še nič sklenilo, kakor, da se pokliče k prihodnji seji vladni zastopnik in vpraša, kaj in kako vlada sodi o Vošnjakovem predlogu. Ako se posreči napraviti tak zakon, bode vstreženo željam, ki so se gledé kranjske hranilnice pred dvema letoma razodevale v deželnem zboru.

Ausserer in Vošnjak.

V današnji seji izročil je poslanec Vošnjak predsedniku dr. Smolki dokaze, da je Ausserer slovenski narod v resnici imenoval „lumpigere Bevölkerung“. Dr. Smolka je zbornici naznanil, da je te dokaze od Vošnjaka sprejel, in da si jih vsakdo pri njem lahko ogleda. Prvi je po njih segel dr. Rus, potem pa si jih je ogledalo več drugih poslancev. Ti dokazi so trije listi nemške „Marburger Zeitung-e“. V št. 138 z dné 17. novembra 1887 ta list namreč popisuje neko veselico — deutsch-nationale Kneipe — ktere se je vdeležil Ausserer, in precej obširno omenja govora, ki ga je Ausserer pri tisti priliki imel. Priporočal je Nemcem odločnost in povdarjal, da se morajo naseljevati po Českem, Poljskem in Slovenskem. Nekdaj so Slovani segali do Labe in do Inihina na Tirolskem, pa krepki Nemci so jih potisnili nazaj.

Enako krepko morajo Nemci tudi sedaj postopati, potem jim ne bo le mogoče spodriniti Poljakov, ampak tudi to . . . mnogo prebivalstvo. Konservativna „Südsteirische Post“ je vprašala, kaj pač pomenjajo pike v omenjenem poročilu „Marb. Ztg.“, ki je v št. 141 dne 24. novembra 1886 odgovorila, da pomenjajo besedo „lumpigere“. Ako Ausserer tega izraza ni rabil, naj bi bil toraj raje prijel nemško „Marburger Zeitung“, ki mu ta izraz podtika, kakor da je v zadnji seji trditev Vošnjakovo imenoval laž. V tretjem listu „Marburger Zeitung“, ki ga je Vošnjak izročil predsedništvu, se v št. 150 dne 15. decembra 1886 nahaja članek, v katerem omenjeni list Slovence imenuje narod z dvajsetimi prsti, to je opice, ne da bi se bilo državno pravd-

LISTEK.

Domača umetnost.

V bukvarni Giontinovi izpostavljena je na ogled slika „Wocheiner-Feistritz mit dem Triglav-Gebirge“, nach der Natur gezeichnet und gemalt von M. Koželj.

G. Koželj je že znan po svojih križevih potih, kterih je že mnogo slikal za razne cerkve na Kranjskem in po freskah, ktere je izvršil v nekterih cerkvah in kapelah. Tù pa je prvič javno pokazal drugo stroko slikarstva, posnel je po naravi Bohinjsko Bistrico z gorovjem okolice na severo-zapadu. Slika je široka 95 cm., visoka 60 cm., povzeta je raz podnožja Črne prsti od juga proti severu; kaže se nam v večernem mraku, ko je solnce že zatonilo, le na vrhovih gorâ in na obnebe odseva se svit večerni. Obseza gorovje od Pršileca do Koprivnika in sicer v ozadji kažejo se v večernem svitu: Debelivrh, Konjavec, Kopica, Triglav; nekoliko bližej: Draškvirh, Debelapeč, Javoršnica, planina Pokljuka; najspredaj pa Rudnica in Babna gora. V podnožji gorâ se vidi na desnici vas Bitnje, na leviči Brod,

reka Sava. Na planjavi se nam razprostira vas Bistrica s farno cerkvijo, na leviči Cojzov grad, fužine, last kranjske obrtniške družbe in nekoliko vode Bistrice. Vas Bohinjska je delana prav natančno, tako, da bi lahko spoznal vsak svojo hišo; prav tako so posneta drevesa prav po naravi.

Ne bomo natančno opisovali slike iz umetniškega stališča; kolikor je bilo mimo gredeč možno opazovati, je ona partija gorâ v ozadji žareča se v žarkih zahajajočega solnca najboljša; živo se odsevajo žarki na oblakih, kar sliki daje življenje in gotov značaj. — Pokrajine slikati ni lahko. — Brezdušna narava nima svojega posebnega dušnega razpoloženja, toda v svojih oblikah in v izpreminjajoči se osvitlavi o raznih dnevnih dobah je nalična raznoteremu dušnemu razpoloženju, sposobna je toraj tudi izbujati v ogledovalcu razno voljo, to je, delati ga veselega, tožnega, žalostnega itd. Drugače je to pri slikanju človeških podob. Tù se kaže razpoloženje dušno že na obrazu, zlasti v očesu, v zrcalu dušnem, čegar miren, jasen pogled tako resnično in prozorno odkriva dušni mir; bliskeče okó naznanja jezo ali živahnost duhá; zmišljanje in žalovanje očesa, smehljanje njegovo v solzah tako prozorno odkriva vse gube človeškega srca, njegovo veselje in žalovanje

— vse to slikar s svojimi barvami z največjo naravno resničnostjo pokaže na sliki svoji. Pa ne samo to, marveč vse duševno življenje: otroško nedolžnost, deviško čistost srca, veselost žive vere v Boga, mladeniško srčnost, pešajočo moč starčeka, razne značaje, — vse nam pokaže in predstavlja slikar s svojimi barvami.

Vzemimo pa sliko, predstavljajočo kakovo arhitekturo; tudi tù more slikar k nam govoriti, nas postaviti v kakovo gotovo dušno razpoloženje. Se vé, da tù slikar ne smé posneti samo oblik stavbin, marveč znati mora pokazati pomen te arhitekture za človeka; z okolico, s zrakom mora jo znati prestrvariti v umetnino.

Tudi v pokrajinski sliki mora slikar znati govoriti k ogledovalcu. Ako se slikar postavi v individualno gotovo razmero do narave, more učiniti v ogledovalcu razpoloženje dušno, vsaj nekoliko sorodno njegovemu lastnemu razpoloženju in način, kako on shvati oblike narave, kako jih osvetljuje itd., more napraviti močen umetniški učinek.

Ni nam treba omenjati posebej, da slikar, hoteč slikati pokrajine, biti mora dovršeno izurjen v tehniki, poznati mora natančno linearno perspektivo, barve mora imeti popolnoma v svoji oblasti, da more pred-

ništvo, kakor pristavlja Vošnjak, spodtikalo nad takim psovanjem slovenskega naroda.

Volitve.

V današnji seji so se najprej vršile nekatere volitve, ki sem jih gledé naših zastopnikov omenjal že v zadnjem poročilu. Za namestnika v kontrolno komisijo državnega dolga sta bila izvoljena šeski poslanec Hlavka in nemški konservativec grof Brandis. Za državno sodišče pa so bili namesto ranjkega poljskega zastopnika Madejskega od desnice priporočani Poljaki: na prvem mestu dr. Zybliewicz, na drugem mestu dr. Stojalovski, na tretjem mestu Czajkovski. Levičarji so imeli svojega kandidata, namreč gorenje - avstrijskega poslanca dr. Eignerja, s katerim so pa ostali v manjšini.

Bolniške blagajnice.

Zadnja točka dnevnega reda je bil načrt o bolniških blagajnicah za delavce. Zoper ta načrt so govorili poslanci Bobřinski, Czajkovski in Mauthner; zanj pa Chamiec, Türk in Adamek. Preden sta govorila Mauthner in Adamek, predlagal je poslanec Romaszkan konec splošnje razprave, pa tako tiho, da ga skoraj nihče ni umel, toraj tudi ne zanj glasoval, in da je bil vsled tega konec razprave odklonjen.

Glavne določbe dotičnega načrta so te-le: Vsak delavec, ki se mora vsled zakona zavarovati proti nezgodam, se mora zavarovati tudi pri kaki bolniški blagajnici in gospodar je odgovoren za dotične doneske, katerih dve tretjini plačujejo delavci, eno tretjino pa gospodarji. Velikost te premije se ravna po velikosti delavske plače. Trije krajcarji od goldinarja je najvišji znesek, ki vtegne delavca na leto zadeti. Za ta znesek dobivajo delavci, ako zbolé, skoz dvajset tednov, porodnice pa skozi štiri tedne potrebno zdravniško pomoč in 60, oziroma tudi 75 odstotkov svoje dnevne plače. Ta zakon ne velja za kmetijske in gozdne delavce, razun za nje, ki delajo s stroji. Vsestransko pa se je priznavala korist takih blagajnic tudi za hlapce, dekle, dninarje itd. ter se je sprejela v zakon neka določba, po kateri bi imela vlada pravico, zavarovanje raztegniti tudi na take delavce. Ali večina je te misli, da so to bolj deželne, kakor državne zadeve, zato se bode nasvetovala in gotovo tudi sprejela taka prememba te določbe, da se deželnim zborom prepušča za kmečke in gozdne delavce osnovati bolniške blagajnice, ako bi se jim potrebno zdelo. Danes se vtegne splošnja razprava skleniti in pričeti nadrobna obravnava, ki bode trajala dve ali tri seje.

Z Dunaja, 12. februarija.

V današnji seji ste se obravnavali zahtevi dveh sodnij, da bi se dovolili sodnijski preiskavi proti poslancema Schönererju in Vašaty-ju. Ker je pa gledé obeh pretekli obrok in je zatožbo zoper Schönererja sodnija sama umaknila, državni zbor ni pritrdil omenjeni zahtevi. Včeraj je mestna delegirana sodnija Dunajska nekaj enakega tirjala za stran poslanca Pattai-ja, ki ga poslanec Wrabetz zaradi nedavno omenjenih dogodkov v zbornici toži zaradi žaljenja časti.

stavljati zračno perspektivo. Vsaj pokrajine ne shvatimo kot plan, ampak duh hodi sem ter tja v razne daljine in globine, za gorami si misli novo ravnino in tako si skuša razgrinjati vso pokrajino.

Francoski in italijanski slikarji niso robotno prepisavali krajev, marveč prosto umetniško so sestavljali posamične tvore naravne v jedrino, iz ktere čustvo harmonije gane ogledovalca in izbuja poseben občut. V duhu narave komponirati, v njenem smislu stvarjati prosto nov tvor — to bil jim je nalog; oni so idealizovali naravo.

Drugače delali so na severu, zlasti holandski slikarji. Ti mojstri skušajo le preprosto, toda natančno predstavljati naravo svoje domovine, brez kakovih poetičnih namenov, brez idealizovanja. Opazujejo pa vsako podrobnost prav zvesto, z največjo natorno resničnostjo posnemajo razne rastline, razna drevesa, zemljo, gibanje zraka in svetlobe, nobene partije samovoljno preveč ne odlikujejo. Na ta način, iskajoč na videz posamičnosti, zakone naravne tako harmonično vpodobljajo, da njihove predstave izbuja prava poetična čustva.

Gospod Koželj hotel je natančno pokazati nam gorovje za Bohinjsko Bistrico v svitu zahajajočega solnea; gibanje zraka in oblaki, na katerih se odbijajo

Bolniške blagajnice.

Splošnja obravnava včeraj ni bila dovršena. Po govoru Mauthnerjevem, ki je v resoluciji priporočal ustanovitev zavarovalnega urada, kateremu bi bile podložne vse zavarovalnice proti nezgodi in vse bolniške blagajnice, je predsednik ob treh popoldne sejo sklenil.

Danes se je splošna razprava nadaljevala in sta za dotični zakon govorila Adamek in Kaizel, potem pa poročevalec Bilinski. Kaizel je naznanil k § 3. premembo, v kateri se bode deželnim zborom prepuščala pravica, ustanovljati bolniške blagajnice za kmečke in gozdarske delavce. Na Solnograškem imajo že tak deželni zakon, ki je bil lani sklenjen in od presvitlega cesarja tudi potrjen. Dotična prememba, kateri se je pa v odseku vlada ustavljala, je tem koristnejša in potrebnejša, ker so razmere v posameznih deželah različne in se more le v deželnih zakonih na nje ozir jemati. Ker je vlada med tem časom pritrdila takemu zakonu za Solnograško, je upati, da bo pritrdila tudi nameravani premembi, ki enako pravico pridržuje vsem drugim deželam. Ker so se vsi pomislili in vgovori zoper pretresovani načrt naznanili v splošni razpravi, posebna obravnava menda ne bo dolgo trajala.

V današnji seji izročila se je tudi interpelacija dalmatinskih poslancev do kupčijskega ministra, so li dognane z ogersko vlado obravnave zaradi povzdige kupčijskega mornarstva?

Windhorstov govor.

Naslanjaje se na včerajni „politični pregled“ našega lista, odlomek „o pismu“ podajamo tukaj dotični govor voditelja centra v bivšem nemškem državnem zboru, Hanoveranca Windhorsta. Govoril je tako-le:

„Častiti mi prijatelji! Najpoprej moram se Vam zahvaliti za navdušeno sočutje, katero ste mi skazali ob mojem priходу. Nikakor mi ni bila igrača semkaj priti v tej hudi zimi, v tolikošnjih letih, kakor sem. Poleg tega pa tudi nisem natanko vedel, ali bi ne bila morda moja navzočnost v Berlinu še zdatno bolj potrebna, kakor pa tukaj. Kdo vé, kakošen nov duet pripravljata ravno sedaj gg. državni kancler in pa grof Limburški, da bi ga pela, kedar mene ne bo zraven. (Veselosť.) Toda prosili so me toliko časa in tako iskreno, da sem se odločil in rečem vam, da me vselej mladeniški ogenj prešine, kedar se namenim v poreske pokrajine. (Veselosť.)

Kaj ne, da bi radi slišali nekaj besedi iz mojih ust o položaju, v katerem smo. Da si napravim nekaj spored, kako mi je govoriti, zapisal sem si nekaj vprašanj, ki sem jih sinoči in danes semkaj dopisoval, v tem in onem krogu slišal. Prvo vprašanje je bilo: „Kaj mislite o pismu papeževga državnega tajnika Jacobinija papeževemu nunciju v Monakovem?“ Drugo vprašanje se je pa glasilo: „Ali bo voj-ska?“ Najprvo hočem Vam odgovoriti na omenjeni vprašanji kolikor moč kratko, potem pa še marsikaj drugega pridati, kar se mi bo umestno zdelo.

Pismo gospoda državnega tajnika, kardinala Jacobinija, obsega izraze volje našega ljubljene

solnčni žarki, so lepi. On ni idealizoval narave, ampak zvesto posnel vas z njeno okolico, le nekteri deli so samo bolj načrtani (konji na paši), a na pravi umetnik mora biti dovršeno vse od največjega do najmanjšega. Podal nam je tako zvano „Vedute“. — Kako krasne pokrajine se nahajajo pri nas na Kranjskem, koliko jako pripravnih predmetov za slikarje! pa kako malo jih imamo na v resnici umetnih slikah. Imamo nekatere prekrasne slike našega gorovja, pa ker slikarjem posamični vrhovi niso znani, jih prezirajo in tako njihove sicer umetniške slike niso popolnoma zanesljive. Gospod Koželj pozná vsak vrh, katerega naslika. — Slišimo, da ima osnovanih že več partij iz Gorenjskega; naj bi jih kmalo dovršil, in naj bi kmalo krasile te slike sobane premožnejših hiš, saj je gotovo prikladnejši domače hiše lepiti s slikami iz lepe naše domovine, kakor pa iz kakovih čisto neznanih krajev; umetniku pa bi tako priznanje dajalo še več poguma lotiti se še večjih del in izvrševati jih z vedno večjo dovršenostjo.

Dostavek. Bi se ne podal pod sliko, predstavljajočo domač kraj, slikano od domačega slikarja, vsaj poleg pričetkom navedenega podpisa še drug podpis: Bohinjska Bistrica z okolico? —s.

sv. očeta Leona XIII. Vedno in prav posebno pa še sedaj hočemo vsako besedo od sv. očeta k nam došlo z največjim spoštovanjem in radostnim srecem posredovati. (Dobro!) To bi Vam bili sprideni otroci, katerim bi bila očetova beseda nepovoljna. Naši nasprotniki menda mislijo, da ima prav to za nas jako malo tolažbe. Saj je že po vseh vogalih čuti vriskanje, da so nam naši dosedanjí napori po vodi splavali. Toda slabo poznajo položaj, ki tako vriskajo. Če ima kdo povod veseliti se, smo mi tisti. (Dobro! Res je tako!) Sv. oče v tem pismu priznava, da si je naša stranka (centrum) jako velike zasluge pridobila brané pravice sv. cerkve. (Dobro!) Mislim, da je to spricevalo, katerega se smemo na vsak način in na vso moč veseliti in pogum iz njega zajemati. Sveti oče nadalje izrekajo svoje prepričanje, da stranka centra je še nadalje potrebna in mora vedno obstati! (Čujte! čujte! Ali moremo kaj boljšega zahtevati? (Ne!) Sv. oče so tako odgovorili na vprašanje enega naših predsednikov centra - stranke, barona Frankensteina, ki je vprašal, ali bi bilo sveti cerkvi na korist, če bi za naše mandate v državnem zboru ne bilo nič več prostora? Če bi bilo tako, bi se več za nje ne poganjali. Na to so sv. oče določno in jasno odgovorili: Ne! Ne bilo bi to sveti cerkvi na korist. Da še več! Še celó z osebami so zadovoljni, ki so bile do sedaj v frakcijah. (Dobro! dobro!) Ali moremo napraviti kak boljši volilni oklic, kakor je ta, ki so ga nam sv. oče dali spisati?

Lahko bi sklenil in Vas pozival: Volite, kakor Vam velevalo sv. oče; volite može, ki vedó, kaj je potreba in kaj bo vedno potreba, volite dosedanje, kajti dobro so delali! (Viharna pohvala!)

Sv. oče so nadalje jako pomenljivo načelo izrekli, načelo namreč, da more centrum, kakor tudi vsak katolik, v vprašanih svetnega značaja popolnoma prosto in po svojem prepričanju soditi in glasovati in da se sv. oče v taka posvetna vprašanja ne bodo vtikali. Tega načela se moramo ob vsakojakih okoliščinah trdno prijeti in se ga držati. Kajti, če bi se ga ne držali, zgodilo bi se, kar so nam prijatelji kulturnega boja leto na leto očitali, da se namreč naše postopanje vedno ravna po tem, kakor so duhovni vrhovniki naše sv. cerkve pri volji. (Dobro, res je tako!) Mi bi po tem takem ne imeli nobene samostalnosti. Prav za to se moramo pa veseliti zaradi tega priznanja sv. očeta. Zato se hočemo pa tudi vsakemu nasproti trdno držati tega načela, kajti ono je prava in edina podlaga našega političnega življenja. (Dobro!)

Nasprotniki naši nam očitajo: „Sv. oče so izrekli, da se gledé privolitve v pomnožitev stalne armade ni njih želja spolnila“. Gospôda moja! Res se ne dá prezirati, da so sv. oče želeli, da bi se bila postava sprejela. Toda njih svetost se v tej svoji želji ne ozira na materialno stran te zahteve, temveč na vzroke njenega namena, oziroma pomena iz diplomatičnega stališča in so se sv. oče zadosti jasno izrekli, da oni na svojem stališču tako mislijo. Nikakor ne dvomimo, da imajo sv. oče svoje dobre vzroke, zaradi katerih bi radi videli spolujeno to željo. Jaz mislim, da, če bi bilo mogoče, bi se bili mi radovoljno brez sile za to izrekli. Toda le, ako bi bilo mogoče. Kar pa ni, ni! Nemogočega ne more nikdo doprinasati. (Res je tako!)

Tukaj bi bili le tedaj mogli strinjati se, če bi bili žrtvovali svojo lastno eksistenco! Narodu, ki nas je poslal, nameravali so kar čez noč navaliti celo butaro osebnih in denarnih žrtev, ktera bi ga bila hudo žulila in bi je narod poleg že obstoječih davkov nikakor ne bil mogel zmagovati. Centrum se je do sedaj vstrajno ustavljalo, kjer se mu je le prilika ponudila, pomnoževati vojaška bremena. To nalogo je povdarjal vedno v svojem programu in kedar so se nakladala nova bremena, je vedno zahteval, da naj se zmanjšajo vojaška. Na podlagi tega programa volil je narod centumsko stranko državnega zbora. Če bi mi toraj iz katerihkoli vzrokov ne bili ostali mož-beseda narodu nasproti, bi pač ne bili nič več vredni njegovega zaupanja.

Centrumsko stranko sestavilo je edino le zaupanje naroda in na tega se opira. Ker ji ni prav nobene druge pomoči, je toraj ta stranka nekako prisiljena ozirati se vedno na potrebe naroda. In jaz mislim, da, če je centrum res potreben, kakor so to sv. oče priznali, ter je bil potreben v preteklosti in bo v bodočnosti, se mora centrum tudi še nadalje s prav tako skrbjo na potrebe naroda ozirati. Prepričan sem, če sv. očetu razodenemo

svoje vzroke, da potem ne bodo zamerili svojim zvestim sinovom. Saj je v poštenih in trdnih družinah že zdavnej navada, da se oče in sinovi skupno posvetujejo in skupno postopajo pri vsakem podjetju.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. februarja.

Notranje dežele.

Velikanski spremen v *ogerskem kabinetu* zvršil se bo menda danes ali jutri oficijelno, t. j., da ga bo uradni list objavil svetu. Szapary-jevo odpoved je cesar sprejel. Vsled tega prevzel bo Tisza začasno tudi finančno ministerstvo, podpiral ga bo pa novi državni tajnik dr. Weckerle, o katerem je bilo včeraj govorjenje. Ker pa Tisza ne more vsega sam, bo moral odložiti voditeljstvo ministerstva notranjih zadev, katero prevzame dosednji njegov adjutant minister a latere baron Orczy začasno. Tudi komunijsko ministerstvo dobi novega državnega tajnika v osebi Lukácsa Bele, ki je dosedaj služboval za nekakega ravnatelja državnih železnic. Na njegovo mesto pride ministerijalni tajnik Ludwig. V nedeljo se odpelje Tisza na Dunaj. Delegacije snidejo se, kakor se čuje, 8. marca. Ta spremen bo ogerskim državnim financam posebno v inostranstvu več škodoval, kakor pa koristil. Szapary je bil pri vsi zapravljenosti svojih tovarišev, drugih ministrov, katerih vsak je delal in zidal, kakor se mu je ljubilo, vendar-le dober finančni minister, ki je svojo reč razumel, kakor ne kmalo kdo drugi. Da bi se slab vtis kolikor toliko pogladil, prevzel bo Tisza za prvi čas sam delo finančnega ministerstva, dokler se Weckerle ne privadi novega posla.

Tudi o nekaki *Dunajski ministerski krizi* širila se je te dni govorica po svetu, ki pa menda ni bila prav nič družega, kakor gola časni-karska raca, za katero navadni ljudje niso prav nič marali. V sedanjih časih, ko gré za vprašanje: „ali bo vojska ali mir?“ se navadni politikar jako malo briga, ali kdo iz kabineta izstopi, ali ne. Ker je pa že o tem govorjenje, naj pri tej priliki omenimo, da na Dunaji ravnokar niti misliti ni na kako spremembo v kabinetu.

Daleč so prišli *avstrijski prusjani* v svoji „schärfere Tonart“! Tako daleč, da že iz samega fanatizma nič več ne razločijo svojega državnega najvišjega gospodarja. Kedar njihov listi, osobito pa „Deutsche Ztg.“ kaj pišejo o našem cesarju, mu nikdar ne privoščijo značaja „naš“, temveč mu pravijo kar navadno: cesar Franc Josip. No, to bi še ne bil smrten greh, če bi zadeva ne imela svoje bolj žalostne strani. Kedar je pa namreč pri teh patronih govorjenje o nemškem cesarju Viljemu, takrat se pa kar brez vsega sramovanja in rudečice vsekrižem piše in govori: „naš cesar!“ Ali je to spodobno ali ne, ne bomo na tem mestu razpravljali, vsak si to prašanje lahko sam reši, le toliko rečemo, da je do sedaj „naš cesar“ za vse narodnosti, ki prebivajo od Spuža pa do Brodyja v Galiciji in od ruske pa do bavorske meje, cesar Franc Josip, ne pa cesar Viljem. Kdor bi to drugače razlagal, naj bo tisti Peter ali Pavel, pripada v področje državnega pravdnika. Sploh se pa ljudem, ki so na „schärfere Tonart“ prisegli, ni čuditi, če padajo in se pogrezujejo vedno globokeje v tem, kar se spodobnost imenuje pri poštenih ljudeh. Kje je človek prejšnje čase slišal v parlamentih toliko netotesane, prav šnopsarske surovosti, kakor so jo danes nemško-narodnjaki v Dunajsko državno zbornico zavlekli? Nikdar ne! Kje so se kedaj poslanci obkladali z besedami, kakoršne se med Ljubljanskimi barabami slišijo, v poštenih olikanih družbah pa nikjer ne! So se že v prejšnjih časih tudi ministri jemali v roke, zlasti na strani opozicije, kedar je bilo to potrebno, toda na tak način, kakor pa sedaj opozicija po receptu „schärfere Tonart“ razsaja, se to ni nikdar godilo in tu nastane vprašanje, kako dolgo bo to trajalo? Vprašanje je gledé nesramnosti nasprotnikov lahko. Tako dolgo namreč, dokler se ne vpelje kak paragraf v hišni red državnega zbora, po katerem se bo tudi surovost kaznovala, in sicer oestro kaznovala. Dokler pa tega ne bo, je vsako upanje prazno. Blazni ljudje se ne dajo drugače strahovati kakor s „Zwangsjacke“ — da v njim umljivem jeziku govorimo — bodisi ta že po lastnosti blaznega bolj tvarinska ali bolj paragrafna.

Regnikolarne deputacije svoje delo nadaljujejo in so Madjari zdatno bolj popustljivi postali, kakor so se pa že več let do sedaj kazali. Iz tega sledi, da so spoznali živo potrebo dobrega prijateljstva s Hrvati. Pri poslednji skupni seji imeli so debato o hrvatskih odsekih pri skupnih ministerstvih, o državnem računskem dvoru in o finančnem upravnem sodišči, dalje gledé skupnih postav, gledé mednarodnih pogodb, ki jih predlaga pravosodni minister parlamentu in gledé določitve skupnih postav, ktere da so namreč skupne in je madjarska

regnikolarne deputacija vse sprejela, kar je hrvatska deputacija predlagala. V konferenci dne 10. februarja rešili ste se vprašanji gledé zastav in grbov in pa banovi predlogi po potu kompromisa. Koliko so v tem Hrvate prijenjali in koliko Madjari pridali, ni še znano, toda dolgo pa ne bo, da se bo zvedelo tudi to. Kaj so Hrvate v tem oziru zahtevali, znano bode našim prijateljem iz zahtev, ki smo jih pred nekaj dnevi na tem mestu objavili. Lahko rečemo, da niso bile prenapete, temveč so se strogo držale tega, kar Hrvatom gre po pogodbi, ktere se do sedaj Madjari niso držali. Bog daj, da bi sedaj dosegli, zakar je pred nekaj leti še celó kri tekla!

Vnanje države.

V poslednjem času raznašala se je govorica po raznih časopisih, da se *Kaulbars zopet na Bolgarsko* povrne. Reči se mora, če se to vresniči, da bi bila nesreča gotova! Kaulbars v Bolgarijo in pa iskra v sod smodnika, ki je namenjen, da Evropo zapali, bilo bi si jako podobno. S tisto uro, ko bi Kaulbars zopet na Bolgarsko zemljo stopil, zginilo bi upanje iz dežele, da se homatije tam doli sploh po mirnem potu poravnajo. Kjer bo Kaulbars mir delal, ondaj se poslednji ne bo dal drugače napraviti, kakor z mečem v roki. Bolgari ga ne marajo, in to naj bi moralo vendar zadostovati, da ga jim Rusija ne bi vsiljevala. Toda ne le Bolgarom, tudi Rusom je Kaulbars več na škodo, kakor na dobiček. Dokler je bil on v Sofiji in sploh v deželi, iz Bolgarije ni bilo slišati lepe besede. Ko je pa odšel, je celó Rusija prenehala vtikati se v notranje bolgarske zadeve in je zadovoljna, če bodo bolgarsko vprašanje signatarne velesile vzajemno rešile. Če se bo to kmalo zgodilo, je edino le od Rusije odvisno, koliko bo prijenjala pri svojih prenapetih zahtevah. Lahko se reče, da se bo vprašanje po mirnem potu še v teku letošnje spomladi rešilo; če pa Kaulbars tje doli pride, pa še k letu osore ne; kajti ta mož je kakor hudobni duh, ki vse zmede in vznemiri, kamor koli stopi.

Oficijozni Berolinski listi še vedno nadaljujejo sporočila o *francoskih vojnih pripravah*. Že včeraj smo na kratko omenjali, kaj o tem pravi „Post“. Danes pristavljamo pa še, kaj sporočajo o tej zadevi oficijozne v Berolinu izhajajoče „Pol. Nachrichten“: „Nikakor ne smemo nemškemu prebivalstvu zamolčati, kar smo iz prav zanesljivega vira zvedeli o francoskih vojaških spremembah. Vsi četrti batalijoni pešpolkov pošiljajo se na mejo, kjer se bodo nastanili po novozgrajenih barakah, o katerih je bilo v najnovejšem času že toliko govorjenja. Iz tega je že zadosti razvidno, kako puhel da je izgovor, da se lesene barake le za to gradé, ker se bodo vanje preselili vojaki, ki morajo do sedaj po nezdravih kazematah prebivati. Ravno nasprotno, po kazematah in po mejnih trdnjavah je toliko vojakov že sedaj nakopičenih, da jih več niti notri ne more. Kako bi še le vsprejelo toliko množino velikih krdel, kakoršne ravnokar proti nemški meji potiskajo? Vse vojaške nakane gredó na to, da pripravijo stanovanje vojnim četam, ki so pred Verdun, Toul in Epinal namenjene. S kratka: ob naši meji se godé reči, ki bi le tedaj kaj pravega pomena imele, če je bližnji boj že na pragu. Vojaška železnična komisija dela neprestano, iz Afrike kličejo se pa ondaj bivajoči četrti batalijoni domú. — Mar li je vse to res, ali razglašajo to na pol uradni časniki s posebnim namenom? Kdo vé? Vse tako kaže, da bližnje volitve delajo Bismarku veliko preglavice in da si prizadeva zmagati na vsak način.

Domače novice.

(Mil. g. knezoškof Ljubljanski) izdali so pastirski list za prihodnji postni čas.

(Slovensko gledališče.) Na splošno zahtevanje ponavljala se bode v četrtek dné 17. februarja v tukajšnjem deželnem gledališči „Mesečnica“, komična opereta v enem dejanji. Slovensko občinstvo itak pozná pevske moči imenovane operete, ktera ima svoj uspeh, kakor privrkat, tako i sedaj osiguran. Omenjeni večer priredi privrkat dramatično društvo poleg operete igrokaz „Gringoire-a“. Spisal Th. de Banville. Poslovenil Ivan Kalan. Če povemo toraj še to, da je ulogo „Grinoire-a“ prevzel društva regisseur g. Borštnik in da sodeljujejo gospodičini: Zvonarjeva, Nigrinova; gospodje: Kocelj, Sršen in Danilo, razprodali smo hišo do zadnjega prostora.

(Kurnikovi vdovi v korist) namenjen je čisti dohodek domače veselice s tombolo, katero priredi jutri, v nedeljo zvečer ob sedmih g. A. Putrih v svojih prostorih v hotelu „pri južnem kolodvoru“ v kolodvorskih ulicah. Ker je namen blag, želeti bi bilo mnogo obiskovalcev. Vstopnina je 20 kr.

(Predpustno veselico) v prostorih restavracije Ljubljanske čitalnice napravi slovensko pevsko društvo „Slavec“ v nedeljo, 13. t. m., ob sledečem pevskem sporedu: 1. „V naravi“, zbor. — 2. „Kitajska podoknica“, zbor. — 3. „Trije nosovi“,

trospjev. — 4. „Petelinčkova ženitev“, zbor. — Začetek ob 7. uri. — Za neude po 30 kr. vstopnine, za ude pa nič.

(Vodnikovo svečanost) priredita narodna čitalnica Novomeška in Dolenjsko pevsko društvo v dan 13. februarja 1887. l. v prostorih Narodnega doma, h kateri vljudno vabita svoje društvenike. Spored: 1. „Venec Vodnikovih in od njega zloženih pesnij“. Za možki in ženski zbor in samospelve s klavirjem. Zložil Ant. Foerster. — 2. „Odlomki iz Mozartove opere „Don. Juan“ za cello, glasovir in oboé. — 3. „Kam?“ besede Preširnové, napev narodni. Uglasbil J. Kocijančič, osmospev. — Začetek točno ob 8. uri. — Restavracijo prevzame gosp. Schwarz in je za dobre jedi in pijače popolnoma preskrbljeno. Vabilo velja kot vstopnica.

(Zarad divje mačke), katero je g. Permé v Zalogu vjel, naj bo „Laib. Ztg.“ le brez skrbi, da ni bila raca, temveč prava pravcata divja mačka, ktere še sveži meh smo imeli v rokah. Eden Ljubljanskih krznarjev ponujal je zanj 1 gld. 50 kr., g. Permé je pa rekel, da ga bo rajše za spomin obdržal.

(Katoliško politično društvo) v Konjicah ima svoj redni občni zbor 20. t. m. v lastni hiši. To je v resnici vrlo društvo, ki ga nobena sapa ne podere!

(Duhovske spremembe v Lavantinski škofiji.) Č. g. Jožef Tombah, župnik pri sv. Vidu na Pohorju, dobil je nadžupnijo v Rogatecu. Čast. g. Jernej Cocej, župnik na Paki, je umrl v 62. letu svoje dóbe. Provizor je postal ondašnji kaplan č. g. Vinko Baumann. Kaplanija ostane prazna.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda) za Ptuj in okolico ima svoj občni zbor v četrtek, dné 17. t. m., ob 7. uri zvečer v „Narodnem domu Ptujskem“.

(Posojilnici) v Pišecah in Mariboru imata v nedeljo, 20. februarja svoj občni zbor.

(Stoletna svečanost Boškovičeva.) „Jugoslavenski Akademiji“ na čelu bil je od začetka do tekočega leta najvrednejši gosp. dr. kan. Fr. Rački. Sedanji ban ne mara zanj. In res — volitev v poslednjem občnem zboru se ni potrdila. Ker je pa po pravilih občni zbor le vsako leto enkrat, in ker tedaj, ko predsednika ni, pravico ima voditi društvo najstarejši odbornik, vodi je dr. Fr. Rački, kakor dozda. — Prihodnji teden bode „Jugoslavenska Akademija“ obhajala stoletni spomin smrti preučenega P. Jos. Rog. Boškoviča, kateri, roj. v Dubrovniku l. 1711, je član reda Jezusovega umrl v Milanu 15. febr. 1787. Bil je učenjak prve vrste; njegova dela — malo da ne vsestranska — n. pr. v filozofiji, matematiki, naravoslovji, politiki, poeziji, krajepisji itd. — tiskala so se v Rimu, Parizu, Beču, Benetkah itd. — „Slovenska Matica“, kateri je došlo naznanilo o tej svečanosti iz Zagreba — in iz Beligrada, kjer bodo ranjkega preslavljaljali Srbi — je po svojem predsedniku izročila slovenskemu akademiku, profesorju M. Valjavcu, naj „Akademiji“ na najprimernejši način razodene njeno vzajemno čestitanje. Na zdravje!

(„Matica Hrvatska“ in „Društvo sv. Jeronima“) ste razposlali književni dar za upravno svoje leto. Udje Ljubljanski so knjige deloma že dobili, deloma jih bodo v kratkem. Gospod Ivan Kostrenčič, blagajnik „Matice Hrvatske“, naznanja, da hrvatsko-slovenski slovar izide še le ter se razpošlje s prihodnjimi knjigami, kar prosi objaviti častitim članom po Slovenskem. Udje naj blagovoljno poverjeništvu dološljejo letnino, ali jo naj izročé slugi, ki bo raznašal „Izveštaj Mat. Hrv.“, da se pravodobno pošlje blagajniku v Zagreb. Poverjeništvu „Matice Hrvatske“ in „Društva sv. Jeronima“.

Telegrami.

Dunaj, 12. febr. V nemškem klubu nastal je med liberalci in antisemiti jako resnoben razpor, ki utegne klub razgnati. Liberalci ubrali jo bodo pod vodstvom Weitlofovem prej ko ne v nemško-avstrijski klub. Antisemitje pod Steinwenderjem se bodo pa zbrali v nov nemško-narodni klub. Poslednjim vtegnejo se pridružiti tudi Forregger, Ausserer in Deržata.

Rim, 12. febr. „Opinione“ piše: Krona izročila bo Robilantu sostavo novega kabineta. Če prav bi se Robilantov kabinet situaciji

najbolje prilegal, je vendar jako dvomljivo, da bi Robilant ponudbo sprejel. V tem slučaju bi moral Robilant kralju koga nasvetovati, ki bi bil zmožen za sastavo novega kabineta.

Berolin, 12. febr. Vsa streha na hotelu „Continental“ je v ognju.

Sofija, 11. febr. Včerani razgovor velikega vezirja z Vulkovičem ni imel nikakega pravega vspeha. Cankov zahteva, da se vojno ministerstvo mora kakemu ruskemu generalu izročiti. Vlada je pa to zahtevanje odbila.

London, 12. febr. Dolenja zbornica zavrgla je Parnellov nasvèt na spremembo adrese z 352 glasovi proti 246.

Umrli so:

10. febr. Elizabet Dovč, delavka, 73 let, Pred Škofijo št. 15, otrpnjenje pljuč. — Jernej Černovka, delavec, 68 let, Gradišče št. 12, vodenica. — Maks Mittermaier, delavčev sin, 3¹/₂ leta, Tržaška cesta št. 20, božjast.

11. febr. Katra Russ, kuharica, 56 let, Streliške ulice št. 8, jetika.

V bolnišnici:

8. febr. Urša Kolar, gostija, 68 let, Marasmus senilis.
10. febr. Fran Gostinčar, gostač, 75 let, Marasmus sen.
— Helena Roje, delavka, 43 let, jetika.

Tuji.

10. februvarija.

Pri **Matiču**: J. Leman, trgovec, iz Mnihovga. — W. Fleischner, trgovec, iz Prage. — Supančič, Wedenik, Reguli, Hansela in Weil, trgovci, z Dunaja. — Alojz Morgenstern, trgovec, iz Bele Cerkve. — Janez Fink, davkarski adjunkt, iz Kočevja. — Ludowski, zasebnik, iz Trsta.

Pri **Stonu**: Alfred Kämmerer, trgovec, iz Norimberga. — Mihaelis, trgovec, iz Frankfurta. — Ed. Schlagenhauser, železniški nadzornik, z Dunaja. — Jakob Urbanija, c. k. poštni oficijal, z Dunaja. — Lilleš, Stagle, Ortony, Weinberger in Renzony, trgovci, z Dunaja. — A. Töpfer, trgovec, iz Prage. — Friderik Mandel, trgovec, iz Dugareša. — Franc Tappeiner, med. zdravnik, iz Merana. — Jožef Sedlak, c. k. poročnik, iz Grada. — Franc Hanusch, iz Prestraneka. — Bart. Šlibar, posestnik, iz Selo. — Anton Blagne, posestnik, iz Št. Jurja. — Tomec, posestnik, iz Lač. — Franc Sommer, uradnik v pokoji, iz Reke.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplemera po Celziju			
7. u. jut.	743-54	— 2-6	sl. svzh.	oblačno	1-20
11. 2. u. pop.	744-14	+ 2-6	sl. zap.	"	snež
9. u. zveč.	744-20	+ 0-2	sl. zap.	"	

Čez dan oblačno in južno, po noči je nekoliko snežilo. Srednja temperatura — 0-1° C., za 0-5° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

12. februvarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	77 gl. 55 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	79 „ 70 „
4% avstr. ziata renta, davka prosta	109 „ 45 „
Papirna renta, davka prosta	97 „ 10 „
Akcije avstr.-ogerske banke	846 „ — „
Kreditne akcije	269 „ 80 „
London	128 „ 25 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 13 „
Ces. cekini	6 „ 03 „
Nemške marke	62 „ 92 ¹ / ₂ „

Tržne cene

dné 12. februvarija t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 99	Špeh povojen, kgr.	— 68
Rež,	5 20	Surovo maslo, „	— 90
Ječmen, „	4 39	Jajce, jedno „	— 3
Oves, „	2 92	Mleko, liter „	— 8
Ajda, „	4 06	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso, „	4 87	Telečje „	— 54
Koruza, „	5 04	Svinjsko „	— 58
Krompir, „	2 85	Koštrunovo „	— 36
Leča, „	11 —	Pišance „	— 55
Grah, „	10 —	Golob „	— 18
Fižol, „	11 —	Seno, 100 kgr. „	3 —
Maslo, kgr.	1 —	Slama, „	3 —
Mast, „	— 64	Drva trda, 4 □ mtr.	6 50
Špeh svež, „	— 56	„ mehka, „	4 10

Zahvala.

Naš visokočastiti gosp. dekan, **Martin Šlibar**, vitez ces. Franc Jožefovega reda itd., velik dobrotnik šole in iskren prijatelj nedolžne mladine, podaril je nam zopet krasno podobo Njohovega Veličanstva presvitlega cesarja v zlatim okviru. Isto tako blagovolila sta čast. gg. kaplana na Vrhniki, **Tomaž Potočnik** in **Anton Jaklič** nakloniti revnim učencem tukajšnje šole 10 glđ — Za te lepe darove zahvaljuje se podpisani v imenu šolske mladine in v imenu krajn. šol. sveta najtoplejeje. Bog povrni obilno blagim dobrotnikom!

Vrhnika, 10. februvarija 1887.

Vinko Levstik,
nadučitelj.

Izdajatelj in odgovorni vrednik Josip Jerič.

Izjava.

Z ozirom na „zahvalo“ g. A. Vakaja v včeranjem „Slovenu“ moram javno izreči, da jaz tako zahvalo g. Vakaja, kakor pridevek: vrednik „Slov. Gospodarja“ odklanjam od svoje osebe.

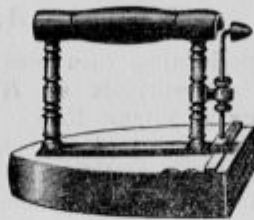
V Mariboru dne 11. januvarija 1887.

Dr. J. Mlakar.

Kuhinjsko in hišno orodje

najboljše vrste

za gospodinjce!

za gospodinjce!

prodaja po najnižjih cenah

Franc Terček,

trgovec z železjem na Valvazorjevem trgu v hiši c. k. okrajnega glavarstva. (1)

ŽELODČEVA ESENCA
lekarja **Piccoli**-ja
v Ljubljani.

ne omogoči ozdravitev samo premožnemu, marveč tudi najubornejšemu bolniku. Popolnoma pravici v čast imenoval jo je neki visokočastiti gospod duhovnik „pravo roko Božjo“, ker polajša in ozdravlja najhujše bolečine in najnevarnejši bolezni, ter odstrani, ako se rabi pravočasno, velike nesreče in prihrani tako marsikomu veliko bēda in solz.

Izdolovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 glđ. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 10 kr. samo v **Piccoli**-jevi lekarni „pri angelju“ na Dunajski cesti v Ljubljani. — V steklenicah po 15 kr. v **Rizzoli**-jevi lekarni v Novem mestu in v mnogih lekarnah na Štajarskem, Koroškem, v Primorji, Tirolih, Trstu, Istriji in Dalmaciji. (3)

Umetne

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem amerikanskem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

Mlad oženjen

orglar in cerkvenik,

z dobrimi spričali išče službe. — Ponudbe vredništvu „Slovenca“. (2)

„AZIENDA“,

avstro-ogerska družba za zavarovanje življenja in rent. avstro-ogerska družba za zavarovanje proti elementarnim škodam in nezgodam.

Ravnateljstvo:

na DUNAJI, I., Wipplingerstrasse šte. 43.

Družba zavaruje

človeško življenje v vseh navadnih kombinacijah; Zavarovanje za slučaj smrti, zavarovani znesek se izplača takoj po smrti zavarovanca njegovim ostalim, oziroma drugim obmišljenem;

zavarovanje za doživetje, preskrbovanje v starosti in otročje dote, zavarovani znesek se izplača zavarovancu samemu, ko doseže neko določeno starost;

Zavarovanje dosmrtnega dohodka, udovskih pokojnin in dohodkov za odgojo po najnižjih premijah in z jako kulantnimi pogoji, zlasti onim, da se policam ne more ugovarjati.

Zastopstva družbe.

V **Budimpešti**, Wienergasse 3 in Schiffgasse 2; v **Gradci**, Albrechtsgasse 3; v **Inomestu**, Bahnstrasse, Hôtel „Goldenes Schiff“; v **Lvovu**, Marijin trg 8, nova; v **Pragi**, Vaelava trg 54; v **Trstu**, Via St. Nicolo 4, na **Dunaji**, I., Hohenstaufengasse 10.

V vseh mestih in večjih krajih avstro-ogerske monarhije nahajajo se glavne in krajne agenture, ki rade dajo pojasnila in dajo ponudbene pōle ter prospekte zastoj in vsprejemajo zavarovanja.

Glavni zastop v Ljubljani, Slonove ulice šte. 52, pri JOSIPU PROSENC-u. (1)

Ravnokar na novo našnjena:

„Dušna paša“

za kristjane, ki želé v duhu in resnici Boga moliti.

Spisal **Friderik Baraga**, nekdanji kaplan v Metliki, pozneje škof v severni Ameriki.

(Z dovoljenjem visokočast. ljublj. knezoškofijstva.)

je izšla v devetem natisu z jako razločljivimi črkami na ličnem papirju natisnjena, obseza 515 strani in veljá v usnje vezana 1 glđ. 30 kr., v usnje vezana z zlato obrezo 1 glđ. 70 kr.

Kako potrebna in koristna je ta molitvena knjiga, nam pričajo mnoge izdaje; o dobroti pa nam jamči slavnoznane pisatelja ime.

Ravno v tej zalogi je izšla mnogostransko jako željena knjižica

Mašne bukvice,

to je: Molitve pri sveti maši in druge vsakemu kristjanu potrebne molitve.

(Z dovoljenjem visokočast. ljublj. knezoškofijstva.) Trinajsti natis. — Knjiga obsega 316 strani.

Veljá v usnje vezana 50 kr., v usnje vezana z zlato obrezo 70 kr.

Oboje knjige so naprodaj pri (12)

Janezu Klemenzu,

bukrovezu, florijanske ulice št. 38, in v „Katoliški bukvarni“ v Ljubljani.

„Ravnokar je v **Cirilovi tiskarni** v Mariboru prišla na svitlo

„Spominska knjižica“ potovanja v „Zlato Prago in slavni Velegrad.“ (1)

Cena knjižici je s poštnino vred 45 kr., naročnina so pošilja pisatelju gosp. **Vek. Vakaju** k sv. Ani v Slov. goricah, pošta: Murek, Štajarsko; ali pa v **Cirilovo tiskarno** v Mariboru.

Knjiga se priporoča Slovincem, tudi slovenskim kmetom za ktere je pisana. Kdor vzame 12 iztisov, dobi jednega za nameček.“

Izvožno marcno pivo

v steklenicah (8)

dobiva se v pivovarni **Janeza Perlesa** v Ljubljani

v zabojih po 50 steklenic, steklenice z ⁵/₁₀ L.

„ 50 „ „ „ ⁷/₁₀ L.

Za inštruktorja

ponuja se izvrsten, pa reven četrtošolec. — Blagohotne ponudbe sprejema uredništvo „Slovenca“.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.